

Wychodzi
dwa razy
na tydzień

K O R R E S P O N D E N T

przy Gaze-
cie War-
szawskiej.

HANDLOWY, PRZEMYSŁOWY I ROLNICZY.

DNIA 28 PAŹDZIERNIKA.

N° 81

ROK 1849.

PRZEPISY.

0 Dobrach po-jezuickich i innych, na fundusz edukacyjny przeznaczonych,

(Dokończenie).

III. Urządzenie hypoteki dóbr funduszowych.

Art. 11. Wszystkie dobra do funduszu edukacyjnego należące, w osobnym na dniu dzisiejszym Najwyżej zatwierdzonem Zdaniu Rady Państwa wyszczególnione, mieć będą urządzoną nową hypotekę. Czynność nowego urządzenia może się odbywać w księgach hypotecznych, dotychczas założonych; poprzednio jednak wydziały hypoteczne, ile o to Skarb wniesie żądanie, uchyla dzieło dawniejszego urządzenia, gdzie to dotąd nie nastąpiło.

Art. 12. Urządzenie hypoteki, z mocy niniejszych przepisów postanowione, dopełnione będzie przez właściwy Trybunał Cywilny I. Instancji nie inaczej, jak na żądanie Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu. — W skutek takowego żądania, Trybunał rozporządzi wywołanie dóbr, wraz z przyległościami, przez Komisję Rządową Przychodów i Skarbu wyszczególnić się mającemi i oznaczyć trzechmiesięczny termin prekluzyjny. Ze swej strony, Komisja Rządowa Przychodów i Skarbu żądać będzie urządzenia hypoteki, w miarę przyjmowania spłaty praw funduszu edukacyjnego. Te zaś dobra na których kanon bez opłaty pozostanie, nie będą mieć urządzonęj hypoteki przed upływem terminów, w art. 4, 7 i 8 oznaczonych.

Art. 13. Każdy, sądzący mieć prawo rzeczowe do dóbr, z mocy niniejszych przepisów do urządzenia hypoteki wywołanych, któremu art. 6 tegoż ukazu prawo takowe zapewnia, winien zgłosić się w terminie przez Trybunał oznaczonym, przy zachowaniu form, prawem z dnia 14²⁶ kwietnia 1818 roku wskazanych, pod prekluzją temże prawem zagrożoną.

Art. 14. Do hypoteki weale przyjęte nie będą: a) żadne reklamacje do własności dóbr funduszowych, na zasadzie hypoteki Pruskiej czynione; — b) żadne roszczenia z tytułów dawniejszych, bądź do własności, bądź do innego prawa rzeczowego, które Konstytucja z roku 1775 i 1776 są prekluzowane; — c) żadne pretensje z powodu uznania dóbr za wakujące i nadania ich komu innemu; — na koniec: d) żadne pretensje, ze stosunków posiadacza do funduszu edukacyjnego wypływające.

Art. 15. Jeżeli przed terminem do regulacji hypotecznej oznaczonym, bądź sam posiadacz, bądź jego wierzyciele, spłacili funduszowi edukacyjnemu kapitał, lub go hypotecznie zabezpieczyli w sposób art. 2 i 7 opisany, wówczas tytuł zupełnej własności dóbr uregulowany będzie wprost na imie posiadacza, który obowiązany jest wylegitymować się z tytułów nabycia właściwemi dowodami i poświadczeniem Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu, że spłata, lub zabezpieczenie, za dostateczne zostały przyjęte. Takowe poświadczenie Delegowany pomienionej Komisji złoży do księgi wieczystej, wraz z kopią Najwyżej zatwierdzonego Zdania Rady Państwa, które nazwiska dóbr funduszowych wyszczególnia. Kapitał funduszu edu-

kacyjnego, jaki przy dobrach zostanie, wpisany będzie do wykazu hypotecznego z pierwszeństwem przed innemi wierzytelnościami.

Art. 16. Jeżeli ani posiadacz, ani wierzyciele, z dozwolonej im możliwości spłacenia funduszu edukacyjnego nie korzystali, wówczas, Zwierzchność hypoteczna, na wniosek Delegowanego Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu, oraz na zasadzie Najwyżej zatwierdzonego Zdania Rady Państwa, nazwiska dóbr funduszowych wyszczególniającego, bez żądania innych dowodów, tytuł własności dóbr na imie funduszu edukacyjnego ureguluje.

Art. 17. W razie uregulowania tytułu własności na imie funduszu edukacyjnego, zapisane będzie do działu III. wykazu hypotecznego prawo wieczystego użytkowania, lub wieczystej dzierżawy, na imie tego posiadacza, który się wylegitymuje i otrzyma poświadczenie Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu przez Delegowanego z jej strony złożyć się mające, że dostateczną wystawił rękojmią. — Obok prawa wieczystego użytkowania lub wieczystej dzierżawy, zapisane będą w tymże Dziale III wszelkie obowiązki i ograniczenia, wyżej w art. 1 niniejszego Ukazu wymienione, a razem wyrażona taka summa kanonu i superaty, jaka podług świadectwa Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu, kassom do poboru jest wskazana.

W takim razie wierzyciele, zachowujący prawo rzeczowe na zasadzie art. 6 obecnych przepisów, będą subintabulowani na prawie użytkowania lub wieczystej dzierżawy, w następującem zaraz miejscu po kanonie, dla funduszu edukacyjnego zapisanym.

Oprócz tych wierzytelności, żadne inne subintabulacje, z jakiegobądź tytułu wyniknąć mogące, do hypoteki przyjęte nie będą.

Art. 18. Przepisy Ukazu Najwyższego z dnia 12²⁴ stycznia 1826 roku o regulacji hypoteki dóbr Rządowych, w art. 5, 6, 7, i 8 zawarte, zachowane będą i co do dóbr funduszowych, bez względu czy tytuł własności na imie posiadacza, albo na imie funduszu edukacyjnego ma być zapisany.

IV. Prawidła zarządu dobrami i kapitałami funduszowymi.

Art. 19. Po upływie roku od daty ogłoszenia niniejszych przepisów, spłata praw funduszu edukacyjnego inaczej nastąpić nie może, jak przez złożenie w gotowiznie lub w listach zastawnych, w nominalnej ich wartości, całkowitego na raz kapitału, wypadającego z rozmnożenia kanonu wraz z superatą przez dwadzieścia pięć.

Art. 20. W dobrach które powrócą do wolnego rozporządzenia Rządu, w skutek, bądź utraty prawa użytkowania posiadaczowi służącego, bądź rozwiązania umowy, jakoteż w dobrach, na własność funduszu edukacyjnego nabytych, włościanie będą urzędzeni, i czynszowani podług zasad, wskazanych Ukazem Najwyższym z dnia 4¹⁶ października 1835 roku, powinności rolników miejskich na czynsz zamienione zostaną; postać mające folwarki, oraz place i grunta po miastach, wypuszczone będą drogą licytacji publicznej, w dzierżawę wieczystą, stosownie do przepisów, wydanych dla dóbr Rządowych; lasy zaś pozostaną pod zarządem władzy Skarbowej, o ile do stałego zagospodarowania zdadne będą.

Art. 21. Jeżeli posiadacz mający prawo wieczystego użytkowania lub wieczystej dzierżawy w hipotece zabezpieczone, utraci toż prawo, za niewykonanie obowiązków do niego przywiązanych, wówczas wykreślenie wpisu hipotecznego nastąpi na wniosek Delegowanego Kommissji Rządowej Przychodów i Skarbu, za złożeniem przez niego do księgi wieczystej decyzji tejże Kommissji, utratę prawa wyrażającą.

Art. 22. Jeżeli na prawie wieczystego użytkowania, lub wieczystej dzierżawy, subintabulowani będą wierzyciele (art. 6 i 17) a posiadacz nie wykonywa obowiązków, do jego prawa przywiązanych, wówczas dobra sprzedane zostaną w drodze administracyjnej, podług form, jakie Rada Administracyjna wedle punktu 3 art. 24 przepisze, z tym warunkiem, że nabywca obowiązany będzie zapłacić funduszu edukacyjnemu, kapitał wypadający z rozmnożenia kanonu wraz z superatą przez 25, lub też kapitał hipotecznie zabezpieczyć, podług przepisu art. 24 niniejszych przepisów, w skutku czego nabędzie zupełną dobrą własność.

Reszta szacunku, po potrąceniu powyższego kapitału i uprzywilejowanych należności, ulegać będzie klasyfikacji między wierzycielami, i wypłaconą zostanie komu z prawa wypadnie.

Art. 23. Wierzyciele, na prawie wieczystego użytkowania lub wieczystej dzierżawy subintabulowani (art. 6 i 17) mogą być wystawici dobrą, drogą egzekucji sądowej, na sprzedaż, z zastrzeżeniem warunku w artykule poprzedzającym 22 zamieszczonego.

Art. 24. Kapitały, pochodzące ze spłaty kanonu i superaty, oraz wkupnego z dzierżaw wieczystych, umieszczane będą na dobrach ziemskich, jako własność funduszu edukacyjnego, za opłatą procentu prawnego, pod warunkami następującymi:

1) Pożyczka zabezpieczoną być powinna na pierwszych dwóch trzecich częściach wartości dóbr, podług przepisów skarbowych ustanowionej, i wpisana do Działu IV wykazu hipotecznego w najpierwszym miejscu, albo bezpośrednio zaraz po pożyczce Towarzystwa Kredytowego, z zastrzeżeniem klauzuli egzekucji administracyjnej.

2) Biorący pożyczkę właściciel dóbr, w których znajdują się lasy, poddać się winien obowiązkowi urzędzenia tychże lasów i użytkowania z nich nie inaczej, jak podług planu gospodarczego, przez Kommissję Rządową Przychodów i Skarbu zatwierdzonego, a nadto, zobowiązać się mieć wszystkie budowle zabezpieczone od ognia w Dyrekcji Ubezpieczeń Królestwa Polskiego, chociażby to ogólnymi przepisami nie było wskazane.

3) Kapitał wypożyczony nie może być ze strony Rządu wypowiedziany, wyjąwszy, a) jeżeli dłużnik trzech półrocznych po sobie idących rat procentu nieopłacił, i b) jeżeli przez niszczenie dóbr, lub przestąpienie planu gospodarstwa leśnego, zapewnione przez siebie bezpieczeństwo zmniejsza. W tych wypadkach, Władza Skarbowa może będzie wystawić dobra na sprzedaż, podług przepisów, jakie Rada Administracyjna Królestwa wskaże, z zastosowaniem prawideł obowiązujących Władze Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

4) Dłużnikowi wolno spłacić kapitał w każdym czasie, za półrocznem naprzód wypowiedzeniem, bądź w całości od razu, bądź procentem amortyzacyjnym, nad stopę procentu prawnego opłacić się mającym, bądź częściami w summach okrągłych, przynajmniej dwa zera na końcu mających.

5) Wszelkie upłaty bądź na procent, bądź na kapitał, wnoszone być powinny monetą srebrną, podług stopy Ukazem Najwyższym z dnia 2/15 września 1841 roku, oznaczonej.

V. Urządzenia przemijające.

Art. 25. Wszelkie długi przez posiadaczy dóbr funduszowych zaciągnięte, jakie do dnia 10/22 lipca 1825 roku, w którejkolwiek hipotece były intabulowane, i obecnie przy nowym urządzeniu będą do hipoteki wpisane, mogą być listami zastawnymi w nominalnej ich wartości spłacone, bez względu na zastrzeżenia niniejszemu rozporządzeniu przeciwne.

Art. 26. Posiadacze, nie mający na swoje imię ani kontraktu wieczystej dzierżawy, ani przywileju Namiestnika, lub Rady Administracyjnej Królestwa, na wieczyste posiadanie, tudzież ci, którzy nie-

wystawili rękojmi, w artykule 1-m punkcie 1-m zastrzeżonej, obowiązani są warunkom takowym zadosyć uczynić w ciągu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszych przepisów, pod utratą prawa do dóbr, jeżeli ich na zupełną własność w sposób wyżej art. 2-m określony, nie nabędą.

Prezes Rady Państwa, (podpisano) Książę A. Czerniszew.

Zgodno z Oryginałem: Sekretarz Państwa, Bachtin.

Sprawdzał: Pełniący obowiązki Sekretarza Stanu, A. Chalański.

Za zgodność tłumaczenia:

Minister Sekretarz Stanu, Ig. Turkull.

DOŚWIADCZENIA DOTYCZĄCE SIĘ CHOWU ZWIERZĄT DOMOWYCH.

(Ciąg dalszy.)

O chowie koni.

1. Brieger i Haumann odradzają, aby żadne źrebie przed skończonym czwartym rokiem jego wieku do roboty nieużywać; czwarty rok powinien być dopiero dla niego porą nauki; w trzecim roku bierz się do stajni; trzymaj tam na więzi, przyzwyczajaj go do zgrzebla i t. d. — W dwóch pierwszych latach chodzić powinno wolno po stajni. Do uzdeczki i do kantaru w trzecim roku przyzwyczajaj się powinno.

2) Pabst, Dittman i Veit zalecają, aby źrebięta wolno chodziły i w drugim roku już czasami przyuczaniem były do uwiązania, do podnoszenia nogi, do chędożenia, zakładania siodła, popregu i t. p., usilnie też zalecają, aby obchodzić się ze źrebiętami, od pierwszej ich młodości, łagodnie, wyrozumiale, cierpliwie, nie potrącać ich, nie szarpać, bić lub krzyknąć na nie lub je straszyć.

3. Najwłaściwiej i najpewniej jest kupować źrebięta, gdy mają półtora roku; zwykle jednak kupują roczniaki lub pół roku mające; ostatnie dobre jest dla tego: że według swego upodobania odhodować je można w pierwszym zaraz roku.

4. Koppe radzi w drugiej połowie czwartego roku przyuczać źrebie do roboty; gdy zaś cztery lat ukończy można zacząć go zaprzęgać. Chcąc atoli mieć krzepkie i wytrwałe konie nie trzeba ich zmuszać, w piątym roku, do długiego nateżonego biegu ani do ciężkiego pociągu, bo dopiero po skończonym piątym roku koń zupełnie dojrzewa i staje się zdolnym do wszelkiej pracy.

Konie na 9 do 9½ ćwierci łokcia miary pruskiej (około 10½ do 11 ćwierci łokcia pol.) wysokie są w ogólności najlepsze do prac gospodarskich.

5. Block jednak już w drugiej połowie trzeciego roku zaczyna przyprzegać źrebaka przy pracującym starszym koniu, a następnie powoli, czasami przyuczać do cięższej pracy, ale tylko w pługu, a nie w wozie lub do brony. Po skończeniu zaś trzech lat, już używa zupełnie konia do pracy, ale ma się rozumieć do lekkiej, nie wysilając go w ciężkiej, jak np. w pługu; kiedy ma zupełnie cztery lata, wtedy już pozwala go zaprzęgać do pociągu i do innych zwyczajnych robót. Mniema on i słusznie, że zbyt drogo kosztowałoby odchowanie konia, gdyby cztery lub więcej lat do niczego nie był używany i mówi: że przy końcu trzeciego roku źrebie kosztuje 36 korcy 15 garncy wartości żyta.

Pabst jest również tego zdania: że dobrze od młodości chowanie źrebie może być bezpieczne po pierwszym zrzućciu zębów obuczane, a po skończonym trzecim roku do niezbyt ciężkiej pracy używane; i to uczynić trzeba koniecznie, jeżeli chów jego nie ma kosztować zbyt wiele; z tem wszystkiem dopiero po ostatnim zrzućciu zębów, kiedy ma pięć lat wieku, zupełnie do pracy może być używane. Oszczędzać należy młodego konia gdy zęby zmienia.

6. Schweitzer radzi, aby koniom, które pracują dawać zwilżony obrok i co tydzień parę razy jeden do dwóch łutów soli w wodzie rozwiezionej. Każdy popas i karmienie trwać powinno najmniej 2

godzin, a ranne karmienie nawet nieco dłużej czyli półtrzęci godzin. Block mówi, że w ogólności, bardzo dobrze jest dla koni, gdy po nakarmieniu jeszcze z pół godziny stoją spokojnie i trawią zającą; wielu nawet autorów, szczególnie Koppe i Haumann usilnie to zalecają, i niezawodnie jest to słusznie, ale przy pracach nagłych można to zastosować? Pabst tłumaczy ten wypoczynek do trawienia potrzebny: bo żołądek w koniu takie ma położenie, iż gdy mocno zostanie napełniony, uciska wątrobę i błonę podpiersiową; dla tego po obfitem nakarmieniu niepowinien być zbyt pędzony.

7. Ile możliwości trzymać się należy ściśle godzin na popas koniowi wyznaczonych, a Koppe i Schweitzer nalegają, aby oznaczyć pewne godziny, w których konie mają być karmione, i żeby raz przyjętego w tym względzie porządku nigdy nie odstępować, przynajmniej bez ważnej przyczyny.

Siano ma być wydawane parobkom co dzień wiązkami i pod wagą, zresztą większa część siana zakłada się koniom na noc.

Konie powinny być często napawane, raz po pierwszym daniu obroku, drugi raz po trzecim, ale po zjedzeniu koniczyny zacczekać trzeba przynajmniej pół godziny.

8. Bardzo dobrze jest i zdrowo koniom, gdy się często do napoju przymiesza na proch utłuczonych makuchów, szczególnie na wiosnę i w jesieni, gdy lenieją, tudzież gdy zółtują. Niektórzy radzą rzucić niekiedy do napoju po trosze gliny, co według ich mniemania ma chłodzić konia; przecież potrzebuje to być sprawdzone doświadczeniem.

Kiedy konie wrócą do domu z pracy lub z drogi nie należy ich ze studni wprost wyciągnąć wodą napawać. Woda dla koni powinna przynajmniej na 24 godzin pierwój być naciągnięta, aby powietrze ją nieco zleżnęło. Block i Haumann radzą, aby woda do napojenia koni w dużych beczkach lub korycie nakrytem blisko stajni stała. Bigs radzi dodawać czasami do wody makuch lnianych.

9. Czystość jak wiadomo, jest połową pożywienia; koń musi być co dzień chędożony, a szczególnie nogi jego czysto utrzymywane. Zrebięta także czysto trzymać i czesać należy, gdyż przy ochłodostwie tylko pięknie i zdrowo rosną.

Pławienie koni jest dla nich bardzo zdrowe ale ostrożnie z nim postępywać trzeba. Thaer, Schweitzer i Baze mocno przestrzegają, aby nigdy nie pławić koni w wieczór po pracy; w ogólności najlepiej w dzień wolne od pracy, w święto. A jeżeli to przecież nastąpi, mówi Haubner, to zaleca umiarkowany ruch po pławieniu, dopóki koń nie obeschnie albo nie wytrze go się do sucha, zwłaszcza, gdy woda i powietrze są zimne. Wystrzyganie włosów nad pięciami, a szczególnie w zimie, odradza.

10. W ogólności większa część chorób koni pochodzi z ich rozgrzania się a następnie ochłodzenia, szczególnie porą wiosenną; wtedy konie najwięcej zapadają. Głównym przeto ma być podług Schweitzera w pielęgnowaniu koni prawidłem: strzedz ich od zaziębienia, które jest pierwszą przyczyną zółtów. Prykrywanie derami na nie się zwykle nie przyda; wtedy tylko nakryć ich należy, gdy zgrzane stać mają w zimnej stajni lub gdy stajnia na zimę nie dość jest ciepła.

Szczególnie troskliwie pielegnować trzeba konie na wiosnę i w jesieni gdy lenieją, mniej i lżej wtedy pracować nimi trzeba: bo jak mówią: biedny jest koń w październiku; wtedy im pomaga do zdrowia dawanie makuchów z napojem.

O najpospolitszych chorobach koni, o ich przyczynach i sposobach leczenia czytać dzieła Blocka, Schlipfa i Kreissiga; ostatni szczególnie obszernie o nich pisze.

Powszechnie jest przyjętem prawidło, aby konie były podmiotane; z tém wszystkiem Block, Schweitzer i wielu innych gospodarzy są bardzo za tém, aby słomę przez kilka dni zostawiać pod koniami. Kreissig w ogólności żąda, aby konie dzień i noc stały na słomie, nie tylko dla pozyskania przez to więcej i lepszego gnoju, ale i dla zdrowego utrzymania ich nóg. Że wtedy potrzeba więcej posłania, rozumie się samo przez się, gdyż lubo koń więcej stoi, nawet śpiąc, niż leży, jednak się chętnie kładzie, gdy biegiem lub pracą zostanie

utrudzony; ale wtedy przepisana ilość słomy podług Blocka i innych gospodarzy, dziennie po 6 funtów, byłoby za mało.

12. Latem robocze konie powinny być wcześniej zaprzęgane, po południu zaś, ile możliwości dopiero po drugiej godzinie, a nawet i później, mianowicie w czasie mocnych upałów. Koń wreszcie latem niepowinien pracować bez odpoczynku dłużej nad 6 godzin, ma się rozumieć w połowie dnia; krótszych dni przeciąg pracy ma być naturalnie krótszy. Thaer, Pabst, Veit, Hanstädl i Schulz, w ogólności naznaczają latem tylko 10 godzin dziennie pracy dla koni, od 5 rano do 5 po południu; zimą i w podróży używać ich można wciąż po 7 godzin, ale i wtedy popasę je trzeba regularnie w przeznaczonych na to godzinach. W zniwa koń dłużej pozostaje w pracy.

(Dokończenie nastąpi.)

Jak poznać czyli ocet jest zaprawiony kwasem siarkowym.

Dla nadania ostrzejszego kwasu, przydają fabrykanci do octu rozmaitych kwasów, lub szczypiących i ostrych ingrediencji; do pierwszych należy kwas siarkowy, a do drugich szczególnie pieprz hiszpański. Wszystko to sprzyjać może drażliwości podniebienia, ale dla żołądka w częstem używaniu, jest szkodliwe. Smak zdradza obecność ostrych i szczypiących zapraw, ale zaprawy kwasu siarkowego rozróżnić nie może.—Aby się przekonać, czyli ocet nim jest zaprawiony, posłużyć następujące postępowanie. Wlać na miseczkę od filiżanki octu i postawić na garnuszek do połowy wodą nalany, na gorącym ognisku i wrzucić do octu szczyptę okruszyn cukrowych. Gdy ocet wyparuje, okaże się osad czarny, co udowodni, że ocet jest kwasem siarkowym zaprawiony. Skoro bowiem ulotnią się przez parę wodne części z octu, pozostałe cząstki kwasu siarkowego takiej nabierają mocy, że spalą pozostały cukier. Jeżeli ocet jest nie ciemno lub na inny kolor zafarbowany, wtedy osad przybiera barwę żółtą lub brunatną; nie trzeba się w tym względzie mylić, bo gdy zawiera w sobie kwas siarkowy, będzie jak węgiel czarny.—Taką nam daje radę *Moniteur industriel*.

Numer 2-gi Tomu XV. Roczników Gospodarstwa Krajowego wyszedł z druku i zawiera w sobie: Rozprawy, Opisy i Rozbiory.—O chemii rolniczej Lavesa, przez A. hr. Z.—Aforyzmata z nauki gospodarstwa krajowego, (dokończenie) przez A. hr. Z.—O głównych częściach składających ziemię i o wzajemnym ich na siebie wpływie, przez W. Jastrzębowski.—Opis gospodarstwa w dobrach Konstantynów, w powiecie Bialskim gubernji Lubelskiej położonych; przez Jana Wernera, b. ucznia instytutu Gosp. Wiej. i Leś. w Marymoncie (dalszy ciąg).—Wiadomość o niektórych kamieniach wapiennych krajowych, przez S. Zdz.—O szkodliwych skutkach zaniedbania dozoru leśnego i wpływie pańszczyzny na stan lasów prywatnych, przez Anlejtnera Nadleśnego examinowanego.—Rozmaitości i Korrespondencje.—O dobywaniu źródeł w okolicach górzystych, przez W. J....

WIADOMOŚCI HANDLOWE.

Z B O Ż E.

Londyn 18 października. Dowozy w tym tygodniu tak angielskiej jak i zagranicznej pszenicy były bardzo mierne, a pszenica wszelkiego gatunku rychły pokup znajdowała po pełnych cenach z ostatniego poniedziałku. Zagraniczny jęczmień poszukiwany bardzo po cenach tutaj notowanych. Grochy wszelkie bez żadnej zmiany. Stary owies utrzymuje się przy dawniejszej cenie, świeżego zbyć trudno. Mąka o pół szylinga droższa. Londyńskie ceny przecięciowe Psze-

Szczecin 25 października. Wczoraj wieczór zrobiono jeszcze kilka interesów pszenicą; zapłacono według remispassu za 250 wespli, jeszcze na wodzie, 89 do 90 funtowej, świeżej Szląskiej pszenicy i 40 wespli takież na miejscu, po 54 tal. wespel, za 50 wespli 90 1/2 funtowej świeżej Szląskiej po 55 tal. wespel, i za jedną partję bardzo pięknej starej Pomorskiej 90 do 91 1/2 funtowej po 59 i pół tal. wespel. Żyto, pomimo doniesienia wczoraj nadeszłego że w Berlinie spadło, niezmieniło się w cenie i płać za 82 fun. po 26 1/2 tal. wespel. często nawet po 27 tal. Na dostawę w listopadzie do grudnia po 28 3/4 do 29 tal. wespel. Na dzisiejszym targu płacono: Pszenicę 50—53 tal. żyto 26—29 tal., jęczmien 24—26 talarów owies 16 do 18 tal., groch 30 do 34 tal. wespel.

Rosyjskie Inskrypcje w Certyf. Hamb.	4%	—	—
Rosyjsko-Angielska Pożyczka	5%	109 $\frac{1}{4}$	108 $\frac{3}{4}$
Polskie Obligacje Skarbu	4%	81 $\frac{1}{4}$	80 $\frac{5}{8}$
" Listy Zastawne		94 $\frac{3}{4}$	—
" Listy Zastawne nowe.		—	94 $\frac{3}{4}$
" Obligacje Udziałowe		—	—
" Obligacje 500 złotych.		81 $\frac{1}{2}$	81
Certyfikaty B. P. na Oblig. częśc. lit. A.	300 zł. 5%	93 $\frac{1}{2}$	93
	lit. B. £00 "	17 $\frac{1}{2}$	—

Obligi Skarbowe za 100 rs.				
" " " 4% rs.	81	16½		
Listy zastawne nowe białe daw. bez kup. (?)				
" " nowe za 100	14	80	14	78
Obligacje udziałowe na 300 złp.				
Obligacje cząstkowe na 500 złp.				
Certyfikaty Banku lit. B na 200 złp.				
Serje wylosow. lit. na — złp.				
Dowody Kom. Centr. Likw. złp. 100				

W Drukarni Gazety Warszawskiej.—Wolno drukować.—w Warszawie dnia 16 (28 października) 1849 r.—Starszy Cenzor L. T. Tripplin.